

prism

ฆาตกรรมนุษย์กบ
กับศพปริศนา
การฆ่าครั้งสุดท้าย

連続殺人鬼力工ル男
完結編

ชิจิริ นากายามะ

เขียน

เรณูภา ชินธ์

แปล

ได้กินโปรตีน อาหารแคลอรีต่ำ และใช้ชีวิตอย่างมีแบบแผน
ถ้ามีเวลาก็อ่านหนังสือได้มากเท่าที่ต้องการ หรือจะนั่งไตร่ตรองชีวิตก็ยังได้
บางทีวิถีชีวิตของปัญญาชนที่แท้จริงอาจอยู่ที่นี้ก็ได้

- ชิจิริ นากายามะ

การอ่านดีจรรยาที่พึงปฏิบัติ

คำนำสำนักพิมพ์

บุรุษกบหรืออุโด ซายูริ ยังคงลอยนวล ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากหลบหนีออกจากสถานพยาบาลเรือนจำแล้ว เธอกลับหายเข้ากลีบเมฆไปอย่างไร้ร่องรอย เหลือไว้เพียงความหวาดผวาทัวถู้นุ่นและความคลางแคลงใจทั้งกรมตำรวจ แต่แล้วฉากฆาตกรรมสุดสยองฉากใหม่ก็เปิดม่านพร้อมจดหมายลายมือโย้เย้จากฆาตกร รวากับเป็นสัญญาณของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องบทใหม่!

เส้นแบ่งของความยุติธรรมถูกตั้งคำถามอีกครั้ง เมื่อการลงมือของบุรุษกบคราวนี้นำคำถามสำคัญมาสู่สังคมว่าจะเลือกอะไรระหว่างสิทธิมนุษยชนของจำเลยกับความยุติธรรมของเหยื่อ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ควรดำรงอยู่หรือไม่ แต่ไม่ว่าสังคมถู้นุ่นหรือกระทั่งผู้อ่านเองจะคิดเห็นอย่างไร การออกฆ่าครั้งสุดท้ายของฆาตกรรมมนุษย์กบก็ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว!

prism

ကလေးတို့အတွက်

บทที่ 1

ลาก

1

วันที่ 14 มิถุนายน เวลา 23.20 น. จุดพักรถฮาสุตะ

หลังจากสุดเส้นราเม็งเข้าปากอย่างรวดเร็วอยู่ในโรงอาหาร ลีลิมก็นั่งเหยียดขาบนโต๊ะครู่หนึ่ง เมื่อคิดว่าจากนี้จะต้องขับรถ ยาวไปถึงโอซาก้า การแวะพักที่นี้สักครู่ดูจะเป็นความคิดที่ดี

เขาทำงานติดต่อกันมาส่วนแล้ว ถึงจะได้ชื่อว่าเป็นคน ขับรถทางไกลมือฉมัง แต่ลีลิมที่ปีนี้อายุปาเข้าไปหกสิบแล้ว ก็รู้สึกว่าการทำงานติดต่อกันส่วนช่วงสาหัสเสียเหลือเกิน เพื่อให้ ร่างกายของเขาทำงานได้อย่างเต็มที่ เวลาที่พักได้ก็ควรจะทำอย่างเต็มที่ เอาไว้ดีกว่า

เมื่อเดือนที่แล้วลีลิมลองบ่นเล่นๆ ว่าตัวเขาทำงานหนัก เกินไป ทว่าพนักงานจัดตารางรถของบริษัทกลับตอบอย่างสงๆ ว่า “ถ้ายังแก้ปัญหาเรื่องขาดแคลนคนไม่ได้ ก็มีแต่ต้องทำตาม ตารางนี้ต่อไปเท่านั้นแหละ” งานที่ค่าจ้างน้อยแถมชั่วโมง การทำงานยังยาวนานแบบนี้ ไม่มีทางที่พวกคนหนุ่มสาวซึ่งเดิมนั้น ก็มีจำนวนน้อยอยู่แล้วจะอยากเหียดตัวเข้ามาใกล้ เพราะแบบนั้น

คนขับสูงอายุอย่างสี่สี่มีจึงต้องออกมาหนึ่งบังคับพวงมาลัยกลางดึก
คืนแล้วคืนเล่า

ว่ากันตามตรง เขาเองก็อยากลาออกเสียต่อนี้ ทว่า
ที่บ้านยังมีภรรยาที่อยู่กินกันมานานและลูกชายซึ่งต้องพึ่งพาเขาอยู่
ลูกชายอายุใกล้สี่สิบแล้ว เอาแต่อ้างว่าเป็น “ยุคน้ำแข็งของการ
จ้างงาน” จึงยังไม่มีภาระงานมั่นคง และต้องอาศัยพ่อแม่อยู่ไปวันๆ
ดูท่าแล้วคงจะเกาะพ่อแม่กินไปอีกสักพัก

คิดไปก็มิแต่จะยิ่งหดหู่ พอเริ่มรู้สึกว่าจะไม่อยากคิดแล้ว
สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือการขยับร่างกาย สี่สี่มีลุกจากเก้าอี้อย่าง
เอื่อยเฉื่อย และเดินกลับไปยังลานจอดรถ

จุดพักรถยามค่ำคืนมักพบเห็นรถบรรทุกหรือรถโดยสาร
ระยะไกลได้มากกว่ารถยนต์ทั่วไป สี่สี่มีเองก็ไม่ได้รู้สึกเกลียด
บรรยากาศแบบนี้ เพราะมันทำให้เขารู้สึกเหมือนมีเพื่อน

เอละ ไปกันเถอะ

เมื่อขึ้นไปนั่งบนเบาะคนขับและไขกุญแจ เครื่องยนต์ของ
รถบรรทุกก็ส่งเสียงคำรามต่ำๆ เขาเปิดวิทยุเพื่อช่วยไล่ความง่วง
ก่อนจะขับรถออกจากจุดพักรถไป

ถนนทางด่วนในช่วงกลางคืนมีรถยนต์ทั่วไปวิ่งอยู่น้อย
ทำให้ขับรถได้ง่ายขึ้น แต่ก็ยังประมาทไม่ได้ เพราะบางครั้ง
ก็มีพวกจักรยานยนต์ที่ขี่แบบไม่สนกฎหมายโผล่มา สี่สี่มี
จับพวงมาลัยไว้หลวมๆ พยายามตั้งใจสมาธิไปกับการขับรถ

ทว่าผ่านไปได้สิบห้า นาที เขาก็รู้สึกถึงความผิดปกติ
บางอย่าง

เมื่อขับรถบรรทุกคันเดิมเป็นเวลานาน เขาก็เริ่มสัมผัส

ได้ถึงสภาพของท้องถนนผ่านยางล้อรถ ถนนทางด่วนมักถูกปูไว้
อย่างดี จึงไม่มีทางที่จะมีหลุมบ่อหรือสิ่งกีดขวางเหมือนถนน
ทั่วไปแน่ๆ ทว่าตั้งแต่เมื่อครู่ก่อน ความรู้สึกเหมือนกำลังลาก
อะไรวางอย่างส่งมาถึงพวงมาลัยและเบาะนั่ง แถมยังมีเสียง
แปลกๆ ไม่เป็นจังหวะดังออกมาด้วย

ครี๊ด ครี๊ด

ครี๊ด ครี๊ด

ครี๊ด ครี๊ด

สีสี้มิมองด้านหลังผ่านกระจกมองหลังและกระจกมองข้าง
แต่ก็ไม่พบเห็นสิ่งผิดปกติ แม้ถนนจะลาดยางไว้ดีแค่ไหน
บางครั้งก็ยังมีเศษขยะหรือข้าวของตกหล่นกระจายอยู่ตามทางได้
ทว่าเขากลับไม่พบเห็นสิ่งของที่ว่าเลย แถมเสียงแปลกๆ ยังคง
ดังต่อเนื่องไม่หยุด

ครี๊ด ครี๊ด

ครี๊ด ครี๊ด

ครี๊ด ครี๊ด

สีสี้มิเริ่มกระวนกระวายใจ จึงเปิดไฟฉุกเฉินแล้วแหวะ
จอดรถชิดริมไหล่ทาง ทันทีที่เขาก้าวลงจากรถพร้อมไฟฉายในมือ
ก็กลิ่นเหม็นแสบจมูกก็พุ่งเข้าใส่

กลิ่นเหมือนอะไรวางอย่างไหม้ ไม่ใช่กลิ่นกระดาษ
หรือพลาสติก ทว่าเป็นกลิ่นฉุนรุนแรงที่เพียงสูดดมเข้าไป
ก็ทำให้อวัยวะภายในเกิดปฏิกิริยาต่อต้านขึ้นมา

เขาเดินวนรอบๆ รถบรรทุกเพื่อดูว่ามีอะไรถูกลากติดมา
กับรถหรือไม่ แต่ก็ไม่พบสิ่งใดเลย ขณะที่สีสี้มิส่องไฟฉายไป

ใต้ท้องรถโดยไม่ตั้งใจ ในวินาทีนั้นเขาถึงกับสึมหายใจไปชั่วขณะ
บริเวณใต้ท้องรถบรรทุกมีบางสิ่งยาวราวเมตรครึ่งถูก
ผูกติดอยู่กับเพลลาขับด้วยเชือก เสียงที่เขาได้ยินมาตลอดคือ
เสียงของวัตถุนี้ถูกลากไปกับถนนนั่นเอง

สิ่งนั้นไหม้จนไม่เหลือชิ้นดีราวกับถูกย่างจนเกรียม
ผ้าที่พันอยู่รอบ ๆ ฉีกขาดจนเผยให้เห็นผิวเนื้อข้างใน และ
ส่วนที่เผยออกมาก็ถูกเผาไหม้จนดำเกรียม

ดูเหมือนร่างกายของมนุษย์เลย

สีลึมหูตกลงไปนั่งกับพื้นพร้อมไฟฉายที่ยังอยู่ในมือ

หน่วยตำรวจทางหลวงของจังหวัดไซตามะเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุ
หลังจากได้รับแจ้งเหตุจากสีลึมหู

ทันทีที่ศพถูกแยกออกมาจากเพลลาขับ เหล่าตำรวจที่ยืน
เรียงรายอยู่ต่างส่งเสียงร้องออกมาไม่เป็นภาษา ร่างกายที่ยังสวม
เสื้อผ้าถูกลากไปกับถนนหลายกิโลเมตรจนไหม้เกรียมเนื่องจาก
ความร้อนจากการเสียดสี และการกระแทกซ้ำไปซ้ำมาทำให้รูปร่าง
บิดเบี้ยวจนผิดธรรมชาติ

“คุณไม่ได้เป็นคนทำใช่ไหม?”

สีลึมหูรีบส่ายศีรษะอย่างรวดเร็วเมื่อถูกถามราวกับกำลัง
โดนสงสัย

“ไม่มีใครคิดลากคนไปมาด้วยรถบรรทุกของบริษัทหรอก
ครับ”

“นั่นสินะ แล้วรู้สึกถึงความผิดปกติตั้งแต่ตอนไหนครับ”

“หลังจากออกมาจากจุดพักรถฮาสุตะได้ไม่นานครับ”

“มาถึงตรงนี้ก็ราว ๆ สี่สิบกิโลเมตร แสดงว่าถูกลากมาด้วยความเร็วร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมงนั่นแหละ”

ตำรวจสืบสวนเหลือบมองศพที่ใหม่เกรียมอย่างเอือมระอา
“โชคดียิ่งดีที่ศพไม่เละเทะมาก”

อย่างไรก็ตาม เสื้อผ้าของศพขาดวินจนไม่เหลือเค้าเดิม ทำให้สิ่งของที่พอจะใช้ยืนยันตัวตนได้อย่างบัตรประจำตัว หรือโทรศัพท์ที่กระจัดกระจายไปทั่วตามพื้นถนน สีส้มือดรู้สึกเห็นใจไม่ได้เมื่อนึกถึงความลำบากของเหล่าตำรวจสืบสวนที่ต้องแยกย้ายกันไปตามหาในระยะสี่สิบกิโลเมตรจากจุดพักรถล่าสุด

ไมลี ที่สำคัญกว่านั้น เขาสงสัยว่านี่มันเวอร์กรรมอะไรกันทำไมรถบรรทุกที่เขาขับถึงได้ลากอะไรแบบนี้มาด้วยละ การสอบสวนกินเวลานานหลายชั่วโมง แถมยังต้องใช้เวลาก็กหลายชั่วโมงในการตรวจสอบรถบรรทุกทุกคัน คำค้นนี้จึงต้องติดแข็งอยู่กับที่ พอติดต่อไปหาบริษัท ทางนั้นก็บอกว่าจะเตรียมมรดกสำรองแล้วส่งมาแทนทันที แต่แน่นอนว่าบริษัทจะต้องเป็นคนรับผิดชอบความเสียหายจากความล่าช้านี้

เจ้าหน้าที่ชั้นสูงที่ซึ่งมาพร้อมกับตำรวจสืบสวนคาดว่า ผู้เสียชีวิตเป็นชายวัยผู้ใหญ่ และเสียชีวิตด้วยอาการช็อกจากบาดแผลฉกรรจ์ ขณะที่เจ้าหน้าที่บริหารฝ่ายธุรการวิเคราะห์จากสถานการณ์แล้วสรุปว่ามีความเป็นไปได้ที่จะเป็นคดีอาญา จึงร้องขอให้แผนกสืบสวนที่ 1 เข้ารับผิดชอบ

ตำรวจสืบสวนอธิบายให้ลีสี่มฟังว่าเขาอาจถูกสอบปากคำด้วยคำถามเดิม แม้จะเปลี่ยนทีมสืบสวนก็ตาม

“เฮ้ย ดูนี่สิ”

ตำรวจสืบสวนที่คลานเข้าไปใต้รถบรรทุกเพื่อตรวจสอบ บริเวณเพลลาขับส่งเสียงเรียกขึ้นมา เสียงเรียกของเขาทำให้เจ้าหน้าที่หลายคนมารวมตัวกัน ตำรวจผู้เป็นเจ้าของเสียงคลาน ออกมาจากใต้ห้องรถพร้อมถือกระดาษขนาดเอสี่แผ่นหนึ่งในมือ “มีกระดาษถูกแปะด้วยเทปสองหน้าอยู่ตรงเพลลาขับ”

ทุกสายตาจับจ้องไปที่กระดาษซึ่งถูกยื่นออกมา

ในนั้นมีตัวอักษรที่ถูกเขียนด้วยลายมือคล้ายเด็กประถม พร้อมกับข้อความว่า

วันนี้ จับกบได้แหละ
มันกระโดดเร็วมาก จับยากสุดๆ ไปเลย
ระหว่างจักรยานกับกบ อะไรจะเร็วกว่ากันนะ ลองเอาไป
มัดติดกับจักรยานแล้วแข่งกันดูดีกว่า

ทันใดนั้นลีสี่ก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศแปลกประหลาด
รอบตัว

เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนต่างมีสีหน้าราวกับได้เห็นสิ่งที่
ไม่อยากเห็นมากที่สุดในโลกเข้า

*

อุโต ซายุริ ไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหนกัน

ความสนใจของโคเตงาวะ คาสึยะ ในช่วงหลายเดือน
ที่ผ่านมามุ่งไปที่เรื่องนี้เพียงอย่างเดียว แน่ขนัดว่าเมื่อมีคดีอื่น

เข้ามา เขาก็วิ่งสู้บ๊อบสวนคดีเหล่านั้นไปด้วย แต่ทันทีที่ความ
ตึงเครียดคลายลง สิ่งทีโผล่ขึ้นมาในหัวของเขาก็คือภาพของชาวยุริ

ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับชาวยุริเริ่มต้นขึ้นเมื่อหลายปี
ก่อน จากคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดโหดที่เกิดขึ้นในอำเภอฮันโน
จังหวัดไซตามะ ชาวยุริเป็นผู้เกี่ยวข้องในคดีนั้น หลังจากคดี
คลี่คลาย เธอก็ถูกส่งไปควบคุมตัวที่สถานพยาบาลเรือนจำ
ฮาจิโองิ แต่แล้วก็ดันเกิดเหตุการณ์ให้เธอหลบหนีออกไป
หลังจากนั้นดูเหมือนว่าเธอจะหลบหนีตามที่ต่างๆ ไปด้วย แต่
ร่องรอยสุดท้ายที่พบคือบนรถไฟสายยามาโนเตะ แล้วจากนั้น
เธอก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยอีกครั้ง

ความรู้สึกที่โคเตงาวะมีต่อชาวยุรินั้นยากเกินกว่าที่จะ
บรรยายได้ แน่หนอว่ามันไม่ใช่ความรู้สึกรักใคร่ แล้วก็ไม่ใช่
ความรู้สึกคะนองแบบแม่ลูก กระนั้นก็ยังไม่ใช่ความรู้สึกเห็นใจ
ต่อผู้ป่วยทางจิต และไม่ใช่ความเข้าใจในตัวอาชญากรด้วย
หากจะต้องพูด คงเป็นความรู้สึกติดหนี้บุญคุณที่เธอช่วยสอน
ให้เขารู้จักโลกของเสียงดนตรีอันงดงามก็เป็นได้ ทว่าเขาเอง
ก็ไม่แน่ใจที่จะยืนยันเช่นนั้นเหมือนกัน

เธอเป็นตัวตนที่ใหญ่เกินกว่าจะกำจัดทิ้งไปได้ง่ายๆ
เหมือนเศษก้างปลาติดคอ วิธีเดียวที่จะแก้ได้คือการจับตัวชาวยุริ
และเผชิญหน้ากับเธออีกครั้ง ทว่าเมื่อไรซึ่งเบาะแสของอีกฝ่าย
โดยสิ้นเชิง เขาก็ทำอะไรไม่ได้เลย

แล้วในตอนนั่นเอง เขาก็ได้ยินข่าวคราวที่ดูจะเกี่ยวข้องกับ
อุโตะ ชาวยุริ หลังจากเสียบหายไปนาน

“คงโผล่มาแล้วละมัง”

วาตาเซะซึ่งเรียกโคเตงาวะมาพบ มีสีหน้าไม่สบอารมณ์
กว่าทุกที

“อะไรโผล่มาเหรอครับ”

กระดาดะเอสี่แผ่นหนึ่งถูกยื่นมาตรงหน้าของโคเตงาวะ
ที่กำลังตั้งคำถาม

วันนี้ จับกบได้แหละ

มันกระโดดเร็วมาก จับยากสุดๆ ไปเลย

ระหว่างจักรยานกับกบ อะไรจะเร็วกว่ากันนะ ลองเอาไป
มัดติดกับจักรยานแล้วแข่งกันดูดีกว่า

ยังไม่ทันได้อ่านข้อความ ลายมือก็เขียนนั้นก็ทำให้เขารู้สึก
คุ้นเคยขึ้นมาอย่างรุนแรง

“เมื่อคืนมีคนขับรถบรรทุกทางไกลที่ขับออกมาจาก
จุดพักรถฮาสุตะโทร แฉ่งเหตุเข้ามา พอตำรวจทางหลวงไปถึง
พวกเขา ก็เจอศพถูกลากมาไกลกว่าสี่สิบกิโลเมตรจนละเหมือน
เศษผ้า แล้วก็แผ่นกระดาดะนี่แปะทิ้งเอาไว้อยู่”

ลองเอาไปมัดติดกับจักรยานแล้วแข่งกันดูดีกว่า
หมายความว่าแบบนี้เองหรือ

“แล้วศพล่ะครับ”

“ถ้าถูกมัดมือมัดเท้าไว้ แล้วลากไปตามถนนลาดยาง
มะตอยด้วยความเร็วเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตรต่อชั่วโมง สภาพ
จะเป็นยังไงละ เสื้อผ้าของศพไหม้และขาดวินไปหมด ร่างกาย
เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำนับไม่ถ้วน หู จมูก ปากเสียดสีกับ

พื้นถนนจนและไม่เหลือเค้าเดิม ถ้ามีบัตรประจำตัวก็คงจะ
ง่ายหน่อย แต่ข้าวของกระจายไปทั่วถนนและยังหาไม่เจอ ตำรวจ
ทางหลวงก็พยายามตามหากันอย่างเต็มกำลัง แต่ก็ไม่เจออะไร
เพราะฉะนั้นตอนนี้ก็ยังระบุตัวตนของศพไม่ได้”

“อุโตะ ซายูริ กลับมาแล้วเหรอครับ”

“ยังสรุปไม่ได้หรอก เพราะเหยื่อเป็นใครก็ยังไม่รู้เลย
นายเองก็รู้ดีที่ว่าแค่กระดาษแบบนี้มันทำปลอมขึ้นมาได้”

“อาชญากรรมเลียนแบบเหรอครับ”

“ถึงจะน่าหงุดหงิด แต่ ‘บุรุษกบ’ ก็กลายเป็นภาพจำไปแล้ว
แค่วางกระดาษโน้ตลายมือห่วยๆ ไว้ข้างศพและๆ ตำรวจก็จะ
รีบโยงเข้ากับบุรุษกบทันที เป็นเหมือนแบรนดท์ฟ้าประทานสำหรับ
พวกที่อยากจะทำอำพรางความผิดของตัวเองนั่นละ แถมตอนนี้
อุโตะ ซายูริ ก็กำลังหลบหนีอยู่พอดี ใครละจะไม่ใช้ประโยชน์
จากตรงนี้”

แม้ว่าคำพูดของวาตาเซะจะแรงไปบ้าง แต่ที่เขาบอกว่า
บุรุษกบกลายเป็นภาพจำที่น่าหวาดกลัวไปแล้วก็ไม่เห็นว่าเกินจริง
เลย ทุกศพที่เกี่ยวข้องกับคดีบุรุษกบต่างเลอะเทอะเหลือแต่ซาก
กันถ้วนหน้า คดีบนทางด่วนในครั้งนี้อเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้นเช่นกัน
สิ่งแรกที่สาธารณชนและสื่อมวลชนจะนึกถึงคงเป็นบุรุษกบ
อย่างแน่นอน

พูดอีกอย่างก็คือ คนร้ายตัวจริงกำลังโยนความผิดให้
บุรุษกบ ซึ่งก็น่ารังเกียจไม่แพ้กัน

“ฉันอธิบายพอแล้วใช่ไหม ไปกันได้แล้ว”

“ไปไหนเหรอครับ ยังระบุตัวผู้เสียชีวิตไม่ได้เลยนี่ครับ”

“ตั้งใจจะให้ตำรวจทางหลวงตามหาอยู่ฝ้ายเดียวหรือไง”

วาทาเซะลุกขึ้นยืนโดยไม่หันกลับมามอง เท่านั้นที่พอจะเข้าใจได้แล้ว เมื่อไรก็ตามที่เกิดคดีศพสภาพและๆ ขึ้นมาพร้อมกับกระดาดโชนิตลายมือห่วยๆ ก็เป็นอันรู้กันว่าคดีนี้จะต้องเป็นของ تیمวาทาเซะ

แน่นอนว่าการจราจรบริเวณทางด่วนซึ่งเป็นสถานที่พบศพนั้น ต้องถูกควบคุม มีการปิดการจราจรหนึ่งช่องทาง และกำหนดแผนการค้นหาภายในรัศมีสี่สิบกิโลเมตรจากจุดพักรถอย่างละเอียด

ทว่าถึงแม้ตำรวจทางหลวงและแผนกสืบสวนที่ 1 จะทุ่มกำลังกันเต็มที่ สิ่งที่พบกลับมีเพียงเศษเสื้อผ้าขาดวินเป็นชิ้นๆ กับชิ้นส่วนสมาร์ตโฟนที่ถูกรถทับจนแตกเท่านั้น เมื่อการค้นหาในช่วงเช้าจบลง วาทาเซะก็บอกว่าจะพาโคเตงวาระไปที่อื่นทันที

“จะดีหรือครับ เรายังไม่เจอกระเป๋าสตางค์หรือเอกสารระบุตัวตนของเหยื่อเลยนะครับ”

“เมื่อกี้เพิ่งมีคนแจ้งมาว่าชันสูตรศพเสร็จแล้ว”

เมื่อไม่พบหลักฐานทางกายภาพบนท้องถนน การสอบถามตัวตนจากศพก็เป็นอีกทางเลือกหนึ่ง

ทั้งสองมุ่งหน้าไปยังแผนกนิติเวช มหาวิทยาลัยการแพทย์อุราวะ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบการชันสูตรพลิกศพ เมื่อไปถึงนิติสาภิผู้เป็นหัวหน้าแผนกนิติเวชก็แสดงสีหน้าบูดบึ้งยิ่งกว่าวาทาเซะขึ้นมาทันที

“ครั้งนี้สภาพศพแย่มากนะ”

มิตลีซาก็พูดกับวาตาเซะอย่างไม่เกรงใจ วาตาเซะเอง ก็ตอบรับด้วยท่าทางเคยชิน

“เก็บไว้บนกับคนร้ายเถอะครับ”

“เพราะบนกับคนร้ายไม่ได้ ก็เลยมาบนใส่ตำรวจแทนนี่ไง”

มิตลีซาก็พาพวกวาตาเซะเข้าไปในห้องชั้นสูตร บนเตียง ชั้นสูตรมีศพถูกคลุมด้วยผ้าเอาไว้ เขาดึงผ้าออกทันทีโดยไม่บอกกล่าว

ทันใดนั้น กลิ่นไหม้ของเนื้อและกลิ่นเน่าเหม็นพลันพุ่ง กระแทกจมูก ทั้งที่น่าจะชินกับกลิ่นศพแล้ว แต่ประสาหรับกลิ่น กลับส่งสัญญาณว่าไม่ควรสูดดมกลิ่นนี้อีกต่อไป นี่ไม่ใช่กลิ่น ที่มนุษย์ควรจะดม โดเตงาวะเอามือปิดหน้ากากอนามัยที่สวมอยู่อีกที

ร่างกายส่วนที่เผยออกมาฉีกขาดและเหว สภาพที่เหลืออยู่ ก็พอจะบอกได้ว่าสิ่งนี้เคยเป็นมนุษย์มาก่อนเท่านั้น และเพราะ ศพไม่ได้อยู่ในท่าหตงอเหมือนนักรบ¹ อย่างศพที่ถูกไฟคลอก จึงยิ่งดูน่าสะพรึงกลัวเข้าไปใหญ่

“ไม่รู้ลึกถึงความเคารพต่อร่างกายมนุษย์แม้แต่เลี้ยวเดียว ผลงานเจ้าบุรุษกบนั้นหรือเปล่า”

“ไม่ว่าจะตัวจริงหรือของเลียนแบบ มันก็ตั้งใจทำแบบนี้ แน่นนอน สาเหตุการตายคือการช็อกจากบาดแผลภายนอกใช้ไหม ครับ”

¹ Pugilistic Posture คือ สภาพของศพที่แขนขาอเข้าหาลำตัว อันเป็นผลจากการหดตัวของกล้ามเนื้อภายใต้อุณหภูมิสูง เช่น ในกรณี ศพถูกไฟไหม้

“สาเหตุการตายโดยตรงคือระบบทางเดินหายใจล้มเหลว เนื่องจากกระดูกทรวงอกและกระดูกซี่โครงแทบทั้งหมดหักจากการกระแทกหลายครั้ง”

เมื่อมองดูก็จะเห็นว่าบริเวณหน้าอกของศพบิดเบี้ยวผิดรูปสภาพของเขาน่าสยดสยองไม่เหลือเค้าโครงมนุษย์ปกติเลยแม้แต่น้อย

“ระบบทางเดินหายใจล้มเหลว นั่นก็หมายความว่า...”

“เขายังมีสติอยู่ก่อนที่จะถูกรถลากไป เราตรวจพบสารประกอบของไอเสียภายในปอด”

รถบรรทุกส่วนใหญ่ใช้เครื่องยนต์ดีเซลซึ่งให้แรงบิดสูงแม้รอบต่ำ ถึงจะได้ยินมาว่าในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมามีการปรับปรุงไปเยอะแล้ว แต่ก็ยังขึ้นชื่อเรื่องการปล่อยไอเสียอยู่ดี การที่พบไอเสียภายในปอดก็หมายความว่าเขายังมีลมหายใจอยู่จนกระทั่งขาดใจ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เขาถูกลากไปตลอดระยะทางสี่สิบกิโลเมตรทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่

“ถึงแม้จะหลุดออกตอนที่ถูกลากไปกับถนน แต่มีร่องรอยว่าเขาถูกอุดปากเอาไว้ ตอนที่ซี่โครงหัก เขาก็คงส่งเสียงไม่ได้แล้วละ”

“ถึงไม่ใช่แบบนั้น แต่สำหรับรถบรรทุกที่กำลังวิ่งอยู่บนทางด่วน ต่อให้ร้องตะโกนแค่ไหน คนขับรถก็คงไม่ได้ยินเสียงหรอก”

ขณะฟังบทสนทนาของคนทั้งสอง โคเตงาวะก็รู้สึกสิ้นสะท้านเมื่อนึกถึงสภาพจิตใจของเหยื่อ ยากที่จะจินตนาการถึงความหวาดกลัวและความเจ็บปวดแสนสาหัสขณะที่ร่างกาย

ถูกลากเสียดสีไปกับพื้นถนนจนผิวหนังฉีกขาดไปเรื่อย ๆ ทั้งที่ยังมีสติอยู่

“ถ้าในช่วงเวลาการเสียชีวิตก็ประมาณยี่สิบนาทีตั้งแต่ตอนที่รถออกตัวช่วง 23.30 น. จนกระทั่งจอดสนิทใช่ไหมครับ มีข้อมูลอะไรอีกไหมครับ”

“มีแผลไหม้ที่บริเวณลำคอ ดูจากสภาพแล้วน่าจะเป็นเครื่องซอร์ตไฟฟ้า”

“ใช้เครื่องซอร์ตไฟฟ้าทำให้หมดสติแล้วจับเขมดมือมัดเท้า จากนั้นก็ยึดร่างเข้าไปใต้ท้องรถ แล้วผูกไว้กับเพลาขับ ดูท่าจะชำนาญเอาเรื่องเลยนะครับ”

“ฉันไม่สนใจรายละเอียดอาชญากรรมหรอก”

मितลีซาก็สนใจแค่การชันสูตรศพเท่านั้น เขาไม่สนใจเกี่ยวกับคนร้ายเลยแม้แต่น้อย ทว่าปฏิกิริยาเมื่อครู่กลับดูแน่นยำ จนน่าประหลาด

“เวลาเสียชีวิตโดยประมาณก็สอดคล้องกับสภาพการย่อยของอาหารที่หลงเหลืออยู่ในกระเพาะ อยากรู้ไหมว่ามีอะไรอยู่ในกระเพาะ”

การที่เขาถามขึ้นมาแบบนี้ แปลว่าต้องมีอะไรบางอย่างอยู่ในกระเพาะแน่นอน

“อยากรู้ครับ”

“ถั่วแขก ไบโอบะ ไก่คลุกโรสแมรี และถั่วงอกคลุกบ๊วย”
วาทาเซะใช้เวลาคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ

“เป็นวัตถุดิบตามฤดูกาลทั้งนั้นเลยสินะครับ การมีทั้งหมดนี้ในกระเพาะก็มีความเป็นไปได้สูงว่าเขาไปกินข้าว

ที่ร้านอาหาร แคมวันที่ 14 ก็ยังห่างจากวันเงินเดือนออก แต่เขาก็ยังไปกินข้าวที่ร้านอาหารได้ นั่นก็หมายความว่าเขามีเงินเหลือใช้อยู่พอสมควรสินะครับ”

“อย่ามาถามฉันสิ”

การที่มีตีสึกก็ไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธแสดงว่าเขาเห็นด้วยกับการวิเคราะห์ของวาตาเซะ การโต้ตอบไปมาของสองคนนี้เต็มไปด้วยการคิดวิเคราะห์และตั้งข้อสันนิษฐาน ฟังดูน่าปวดหัวไปหมด

“มีโรคประจำตัวอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่เจอ ถ้าจะระบุตัวบุคคลจากข้อมูลทางการแพทย์ ก็คงต้องดูจากรอยฟันเท่านั้นแหละ”

ถ้ามีตีสึกก็พูดถึงรอยฟันขึ้นมา ก็แปลว่าคงมีบันทึกอยู่แน่นอน ถ้าเป็นแบบนี้ก็จะระบุตัวบุคคลได้โดยการส่งเรื่องไปให้ทันตแพทย์นิติเวชเพื่อตรวจสอบผลตรวจทางทันตกรรมเทียบกับข้อมูลในประวัติคนไข้หรือภาพเอกซเรย์

เมื่อออกจากห้องชันสูตร พวกเขาก็บังเอิญพบกับผู้ช่วยศาสตราจารย์สึกานะ มาโคโตะ เธอมักคอยติดตามมีตีสึกไปยังที่เกิดเหตุที่ต้องอาศัยการชันสูตรด้วยเสมอ พุดตามตรงโคเตงวาระเองก็มีความรู้สึกดี ๆ ให้กับเธอคนนี้อยู่

มาโคโตะเอียงคอเล็กน้อยเมื่อหันมาเห็นพวกเขา

“คุณโคเตงวาระ มาทำอะไรที่นี่เหรอะ”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่มาฟังศาสตราจารย์มีตีสึกก็ให้ความเห็นตามปกตินั่นแหละครับ”

“คดียากเหรอะ”

“ทำไมคิดแบบนี้ล่ะ”

“ก็คุณทำหน้าที่หม่นหมองอยู่นี่นา”

บางครั้งมาโคโตะก็มักพูดแทงใจดำโคเตงาวะ เข่าว่ากันว่า ผู้หญิงมักมีเซนส์แรง แต่ในกรณีของมาโคโตะ เธอดันมีสายตาเฉียบคมแถมมาด้วย เลยทำให้ยิ่งรับมือยาก และเพราะรับมือยาก เขาจึงต้องยอมเปิดปากอย่างตรงไปตรงมาในบางครั้ง อย่างช่วยไม่ได้

“มีกระดาดขี้ตลาลายมือเหมือนเด็กประถมตกอยู่ข้างศพ เริ่มต้นด้วยประโยคว่า วันนี้จับกบได้แหละ”

มาโคโตะทำหน้าที่ตกใจ ถึงจะไม่ใช้ชาวเมืองฮันโน แต่คนทั่วไปก็รู้วิธีลงมือของบุรุษกบเป็นอย่างดี ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างโคเตงาวะกับอูโด ซายูริ กระทั่งมาโคโตะเองก็ไม่มีทางล่วงรู้แน่นอน

“บุรุษกบกลับมาก่อคดีอีกแล้วเหอคะ”

“ยังสรุปไม่ได้หรอก ก็แค่ข้อสันนิษฐานนะ”

“แต่ว่าดูจากสภาพศพที่เละทะขนาดนั้น จะบอกว่าเป็นฝีมือของบุรุษกบก็เข้าใจได้นะคะ”

เมื่อถูกมาโคโตะกระตุ้นด้วยอาชญากรรมของซายูริ โคเตงาวะก็รู้สึกหิวขึ้นในอกอย่างประหลาด ตัวเขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม

“วิธีการลงมือมันโจ่งแจ่งเกินไป อาจเป็นคดีเลียนแบบก็ได้ จะด่วนสรุปไม่ได้หรอก”

มาโคโตะที่ได้ยินแบบนี้ก็ยังคงมีสีหน้าเคลือบแคลงใจ

“ครั้งนี้ดูระวังตัวเป็นพิเศษเลยนะคะ”

“เพราะคดีบุรุษกบณะ อีกฝ่ายมักเล่นลูกไม้ตลอด ถึงจะไม่ชอบ แต่ก็ต้องรอบคอบเอาไว้ละนะ”

“งั้นหรือคะ”

มาโคโตะเอียงคอด้วยความสงสัย โคะเตงวะเริ่มรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมาจนต้องล่าถอยออกจากสถานที่ที่เคยทำให้สบายใจ

หลังจากนั้นวาตาเซะและโคเตงวะก็กลับไปยังจุดพักรถฮาสุตะ และเริ่มตรวจสอบกล้องวงจรปิด สมกับเป็นที่งานที่หัวหน้าประกาศไว้ว่าเน้นทีมเล็กแต่ความสามารถสูง เพราะก่อนที่พวกวาตาเซะจะไปถึง ภาพจากกล้องวงจรปิดก็ถูกตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว

“วันที่ 14 มิถุนายน เวลา 22.51 น. รถบรรทุกที่ลากศพ เข้ามาถึงจุดพักรถ จากนั้นในเวลา 22.52 น. คุณลีลีมี คนขับรถบรรทุกที่พบศพก็ลงมาจากรถครับ”

ตำรวจสืบสวนที่รับผิดชอบตรวจสอบภาพกล่าวขณะดูหน้าจอคอมพิวเตอร์

“เวลา 22.55 น. มีเงาคนเดินเข้าไปใกล้รถบรรทุกครับ”

เมื่อมองไปที่หน้าจอก็จะเห็นเงาร่างส่วนสูงปานกลางกำลังลากวัตถุซึ่งห่อด้วยผ้าใบสีน้ำเงินเข้ามาใกล้รถบรรทุก ร่างนั้นก็มลงคลานเข้าไปใต้ท้องรถ พร้อมกับดึงห่อผ้าใบดังกล่าวเข้าไปด้วย

“เวลา 23.05 น. เงานั้นคลานออกมาจากใต้ท้องรถ ตอนนี้มีแค่ผ้าใบที่เก็บออกมาด้วยครับ คาดว่าผู้เสียชีวิตน่าจะถูก

มัดติดไว้กับเพลาชับในตอนนั้นครับ”

เงาร่างดังกล่าวเดินจากไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เวลา 23.30 น. คุณสี่สี่มิกกลับมาที่รถบรรทุกและขับรถออกไปครับ ตอนที่ยังรถเลี้ยวเห็นปลายเท้าของศพโผล่ออกมาแวบหนึ่งครับ”

“เห็นเงาแล้วดูไม่ออกเลยว่าเป็นใคร แม้แต่เพคก็บอกไม่ได้ เอาภาพไปวิเคราะห์แล้วทำให้ชัดขึ้นไม่ได้หรอก”

“แสงมันสว่างไม่พอตั้งแต่แรกก็เลยมีข้อจำกัดครับ แคมไม่เห็นใบหน้าด้านข้างด้วย เลยทำภาพสามมิติได้ยากครับ”

“แทบไม่ได้ข้อมูลอะไรเลยเหรอ”

“ถ้าจะมีอะไรที่เป็นไปได้ก็คงเป็นการสร้างโปรไฟล์จากข้อมูลเชิงเวลาและพื้นที่ครับ ถ้ายังมีข้อมูลที่ตรงกันหลงเหลืออยู่ในฐานข้อมูลของคดีที่ทำมาก่อน ก็อาจจะเอามาเทียบเคียงกันได้ครับ”

การสร้างโปรไฟล์ด้วยข้อมูลเชิงเวลาและพื้นที่คือการประยุกต์ใช้การวิเคราะห์รูปแบบการเดินที่พัฒนาโดยบริษัท NEC² ซึ่งไม่ใช่การดูพฤติกรรมพลิกย่อยของมนุษย์ แต่เป็นการจับความไม่เป็นระเบียบของเส้นทางการเคลื่อนไหวอย่างละเอียด (ระดับของความเปลี่ยนแปลงในการเคลื่อนที่) แล้วแปลงพฤติกรรมการเคลื่อนไหวของเป้าหมายให้เป็นข้อมูลเชิงปริมาณได้

²บริษัทเทคโนโลยีสารสนเทศและอิเล็กทรอนิกส์รายใหญ่ของญี่ปุ่น มีผลงานด้านการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูง เช่น ปัญญาประดิษฐ์ ระบบยืนยันตัวตน และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพฤติกรรม รวมถึงเทคโนโลยีวิเคราะห์รูปแบบการเดิน (Gait Analysis)

แม้จะยังอยู่ในช่วงทดลองใช้ แต่ดูเหมือนว่ามีการเก็บข้อมูลรูปแบบการเดินของผู้ต้องสงสัยไว้แล้วหลายหมื่นคน

“เทียบได้เลยทันทีไหม”

“หนึ่งถึงสองวันน่าจะพอได้ครับ”

“รอนานขนาดนั้นได้ที่ไหนล่ะ”

วาทาเซะชูเขาด้วยเสียงต่ำ

“เอากายในวันนี้”

“รับทราบครับ”

พออยู่ข้าง ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความร้อนรนผิดปกติของวาทาเซะ ปกติแล้ววาทาเซะจะไม่ร้อนรนแค่เพราะไม่มีเบาะแสของคนร้าย

สาเหตุที่เขาร้อนรนเป็นเพราะเขารู้ดีว่าคนร้ายอันตรายแค่ไหน ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร สถานการณ์ก็จะยิ่งเลวร้ายมากขึ้นเท่านั้น

“กำลังคิดว่าเป็นฝีมือของอุโต ซายูริ อยู่หรือครับ”

โคเตงาวะถามขึ้นมาตรง ๆ ขณะอยู่บนรถที่กำลังมุ่งหน้าไปยังกองบัญชาการตำรวจภูธร

“ยังไม่มีหลักฐานอะไรทั้งนั้น”

“แต่ว่า...”

“ฉันดูเหมือนกำลังร้อนรนอยู่หรือ”

มองทะลุขนาดนั้นเขียวหรือ

“ถ้าอุโต ซายูริ มีส่วนเกี่ยวข้องกับ คงไม่ได้มีเหยื่อแค่คนเดียวแน่ ถึงจะป่วยทางจิต แต่เขาก็รักษาภักดิ์ที่ตัวเองตั้งเอาไว้ การก่ออาชญากรรมของเธอจะเป็นไปตามลำดับตัวอักษร”

การฆาตกรรมจะไม่จบลงแค่คดีนี้ แต่จะดำเนินต่อไปตามลำดับตัวอักษร ตอนนี้เหยื่อรายที่สองเองอาจถูกจัดการอยู่ก็เป็นได้

“ผมจะเร่งความเร็วหน่อยนะครับ”

โคเตงวาระเหยียบคันเร่ง

เมื่อมาถึงกองบัญชาการก็มีรายงานจากทันตแพทย์นิติเวชเข้ามาพอดี

“เราพบประวัติการรักษารากฟันเทียมเมื่อสองปีก่อนเหยื่อคือคุณคาสูโมริ อากิโตะ เป็นทนายความที่อาศัยอยู่ในจังหวัดไซตามะ”

“ทนายความเหรอครับ เข้าใจแล้วว่าทำไมถึงมีเงินเหลือใช้”

“อย่าตัดสินรายได้จากแค่อาชีฟ เดียวนี้ก็มีทนายความที่ต้องไปขอให้เฮลโลเวิร์ก³ ช่วยหางานอยู่เหมือนกัน”

แม้จะรับรู้ แต่โคเตงวาระก็สลัดอคติของตนออกไปไม่ได้ อาจเพราะเขารู้จักทนายความแยะๆ ที่เรียกค่าว่าความด้วยเงินจำนวนมหาศาลอยู่ก็เป็นได้

“เป็นทนายความประเภทไหนเหรอครับ”

“พูดง่าย ๆ ก็เป็นพวกทนายสายสิทธิมนุษยชนนะ ให้ความสำคัญกับสิทธิของจำเลยมากกว่าความรู้สึกของครอบครัวผู้เสียหาย อาชญากรรมเป็นสิ่งที่สังคมสร้างขึ้น และจำเลย

³ ศูนย์จัดหางานของรัฐบาลญี่ปุ่น ให้บริการด้านการหางานและแนะแนวอาชีพ

ก็เป็นแค่เหยื่อของสิ่งนั้น เขาพูดแบบนี้ซ้ำ ๆ ในศาลอย่างกับนกแก้วนกขุนทอง แล้วก็ไปพวกต่อต้านโทษประหารชีวิตด้วย”

“เป็นทนายฝีมือดีเธอครับ”

“ยังไม่เท่าทนายมิโคชิบะ แต่เคยใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 จนลูกความพ้นผิดชนะคดีได้คดีหนึ่ง สำหรับอัยการและครอบครัวเหยื่อแล้ว เขาก็คงไม่ต่างจากศัตรูที่ไม่มีวันอยู่ร่วมโลกกันได้”

“คงจะมีคนที่เคียดแค้นเขาอยู่สินะครับ”

“ศาลเป็นสถานที่ตัดสินแพ้ชนะ เมื่อทนายเป็นฝ่ายชนะ ก็ย่อมมีคนไม่พอใจ แต่ปัญหาคือชื่อของทนายคนนั้น”

“คาสึโมริ รอบนี่เริ่มจากวรรค ‘คะ’ เหนือครับ”

“ปิดชื่อผู้ตายเอาไว้สักพักก่อนอาจจะดีกว่าก็ได้”

ความกังวลของวาทาเซะเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ ทุกคนต่างรู้กันดีจากคดีในอดีตว่าบุรุษภบนั้นเลือกเหยื่อเรียงตามลำดับตัวอักษร ครั้งนี้ชื่อของเหยื่อเริ่มต้นด้วย “คา” แปลว่าเหยื่อรายต่อไปก็คือ “คิ” คนที่มีชื่อตรงกับพยางค์นี้นั้นยอมมหาดกัวเป็นธรรมดา และหากเป็นคนที่จิตใจอ่อนไหวง่าย ก็อาจถึงขั้นตื่นตระหนกเลยก็ได้

ทันใดนั้นโคเดงาวะก็คิดขึ้นมาได้ ทนายคาสึโมริคือคนที่ช่วยชีวิตจำเลยที่มีปัญหาทางจิต แล้วถ้าเขาถูกอุโตะ ซายูริ ซึ่งเป็นผู้ป่วยทางจิตเหมือนกันฆ่าตาย ก็คงจะเป็นเรื่องเสียชื่อเสียงที่น่าขันยิ่งกว่าเรื่องไหน ๆ

“มีอะไรน่าตลก”

เสียงของวาทาเซะทำให้เขาหลุดออกจากภวังค์

“ผมหัวเราะออกไปเธอครับ”

“หัวเราะไม่เหมือนนายเลย”

ในช่วงค่ำของวันนั้น มีรายงานส่งมาจากทีมที่กำลังวิเคราะห์ภาพจากกล้องวงจรปิด ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเดินของผู้ต้องสงสัยที่ปรากฏตัวในจุดพักรถปรากฏว่าตรงกับข้อมูลของอุโต ซายุริ ที่เก็บไว้ในฐานข้อมูล

ด้วยเหตุนี้ ข้อเสนอแนะฐานที่ว่าเป็นคดีลอกเลียนแบบจึงถูกปิดตกไป

อุโต ซายุริ กลับมาแล้ว

2

เมื่อชื่อของอุโต ซายุริ ปรากฏในการประชุมสืบสวนวันถัดมา เหล่าตำรวจสืบสวนที่นั่งเรียงรายต่างแสดงสีหน้าซบซ้อน ทั้งตกตะลึงและงุนงง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่นั่งอยู่บริเวณแทนที่นั่ง พวกเขาแสดงสีหน้าออกมาอย่างชัดเจน

ผู้อำนวยการซาโตะนากะมีสีหน้าราวกับแบกความโศคร้ายของโลกทั้งใบไว้บนบ่า ส่วนหัวหน้าแผนกคุริซุกิแสดงสีหน้าเหมือนกลืนความน่ารำคาญของโลกทั้งใบลงท้องไปหมดแล้ว มีเพียงสีหน้าบึ้งตึงเป็นปกติของวาตาเซะซึ่งนั่งอยู่ริมสุดเท่านั้น ที่ดูไม่ได้ผิดปกติอะไร

ไม่ใช่แค่ทีมวาตาเซะเท่านั้น แต่เจ้าหน้าที่จากแผนกสืบสวนที่ 1 ต่างก็เคยเข้าร่วมการสืบสวนคดีของนุรุซุกิบมาไม่มากนักน้อย จึงไม่แปลกที่ทุกคนจะเก็บอาการไว้ไม่ได้

ผู้กำกับคชู่เมะเองก็แสดงสีหน้าบูดเบี้ยวเมื่อได้รับรายงาน
ว่ารูปแบบการเดินตรงกัน

“ต่อไปจะเป็นการรายงานเกี่ยวกับกระดาดงไนด์และลายมือ
ของคนร้าย”

เจ้าหน้าที่จากห้องปฏิบัติการนิติวิทยาศาสตร์ลุกขึ้นยืน

“กระดาดงที่คนร้ายใช้เป็นกระดาดงธรรมดาขนาด 70 แกรม
ซึ่งเป็นของทั่วไปที่หาซื้อได้ตามร้านสะดวกซื้อหรือโฮมเซนเตอร์
ครับ เราตรวจพบลายนิ้วมือเพียงหนึ่งชุด ซึ่งตรงกับของอูโด
ซา Yuri ส่วนลายมือก็ตรงกับลายมือที่เธอเคยเขียนสมัยถูก
ควบคุมตัวครับ”

ด้วยรูปแบบการเดิน ลายนิ้วมือ และลายมือที่ตรงกัน
ทั้งหมดนี้เป็นการยืนยันแล้วว่าผู้ก่ออาชญากรรมคืออูโด ซา Yuri
คชู่เมะขมวดคิ้วแน่นจนเห็นรอยย่นระหว่างคิ้ว

“แล้วหลักฐานที่พบในจุดพักรถฮาสุดะกับบนทางด่วนละ
ฝ่ายพิสูจน์หลักฐาน”

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานลุกขึ้นยืนเมื่อถูกเรียกชื่อ

“ภาพจากกล้องวงจรปิดในจุดพักรถทำให้จับเส้นทางการ
เคลื่อนไหวของผู้ต้องสงสัยได้ครับ เรามันที่กรอयरองเท้าเอาไว้
และพบว่าตรงกับอูโด ซา Yuri แต่ว่านอกจากกรอयरองเท้าแล้ว
ก็ไม่พบหลักฐานอื่น ๆ ครับ นอกจากนี้ จากการตรวจสอบ
ในพื้นที่รัศมีราวสี่สิบกิโลเมตรจากจุดพักรถถึงจุดที่พบศพ
บนทางด่วน เราพบซากโทรศัพท์มือถือและเก็บชิ้นส่วนหนึ่งของ
บัตรประจำตัวมาได้ครับ”

แม้บัตรประจำตัวจะเป็นหลักฐานยืนยันว่าผู้เสียชีวิตคือ

นายคาสูโมริ แต่รายงานผลการตรวจรอยฟันที่ตรงกันได้
เปิดเผยออกมาก่อนแล้ว บัตรประจำตัวจึงเป็นเพียงหลักฐาน
เสริมเท่านั้น ประเด็นสำคัญคือข้อมูลในโทรศัพท์มือถือต่างหาก
บางที่อาจมีประวัติการติดต่อระหว่างอุโด ซายูริ กับนายคาสูโมริ
ก็ได้ หากเป็นแบบนี้ก็จะตามรอยเธอได้

ทว่ารายงานของเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานก็ทำลายความหวัง
นั้นลงอย่างไม่เหลือชิ้นดี

“โทรศัพท์เครื่องดังกล่าวถูกยานพาหนะที่สัญจรผ่าน
เหยียบซ้ำหลายครั้งจนได้รับความเสียหายรุนแรง จึงไม่สามารถ
กู้ข้อมูลภายในเครื่องออกมาได้ครับ และเราก็ยังไม่พบพยานวัตถุ
อื่นที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้เลยครับ”

“ต่อไป รายงานเกี่ยวกับเส้นทางของผู้เสียชีวิตในวันที่
เกิดเหตุ”

“ครับ”

เจ้าหน้าที่จากหน่วยย่อย ทิมเซโอะลุกขึ้นตอบ

“วันที่ 14 มิถุนายน เวลาประมาณเก้าโมงเช้า นายคความ
คาสูโมริ อากิโตะ ผู้เสียชีวิต เดินทางไปสำนักงานของตัวเอง
ในย่านทากาซาโกะ 3 อำเภออุราวะครับ จากนั้นก็เดินทางไป
ที่ศาลในช่วงเช้าและบ่ายอย่างละครึ่ง และกลับมาที่สำนักงาน
ประมาณช่วงสี่โมงเย็น หลังจากจัดการกับงานเอกสารเสร็จ
เขาก็เอากุญแจให้กับพนักงานและออกจากสำนักงานไปราว ๆ
หกโมงเย็น หลังจากนั้นก็ไม่มีใครทราบเส้นทางของเขากอีกเลย
ครับ”

“ปกติแล้วเขาไปทำงานและกลับบ้านยังไง”

“รถไฟครับ แต่จากกล้องวงจรปิดในสถานีรถไฟใกล้สำนักงาน เราไม่พบภาพของคาสูโมริขณะเดินทางกลับบ้านเลยครับ”

หมายความว่าคาสูโมริอาจโดนลักพาตัวไประหว่างทางกลับบ้าน การไม่พบเห็นเขาในสถานีรถไฟใกล้สำนักงานก็แปลว่าเขาถูกพาตัวไปด้วยรถของใครคนอื่นอย่างไม่ต้องสงสัย

“ตอนนี้เรากำลังรวบรวมเบาะแสจากพยานที่อาจเห็นเหตุการณ์และตรวจสอบกล้องวงจรปิดตามเส้นทางระหว่างสำนักงานกับสถานีรถไฟเพื่อหาภาพของคาสูโมริเพิ่มเติมครับ”

โคเตงวะนั่งฟังการรายงานด้วยความรู้สึกกังวลถึงขีดสุดใจ หากพูดถึงย่านทากาซาโกะ 3 อำเภออุระวะ นั่นคือที่ตั้งของศาลแขวงไซตามะ ด้วยความที่อยู่ใกล้ศาลจึงทำให้ย่านนั้นเต็มไปด้วยสำนักงานทนายความตั้งเรียงราย ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการตำรวจภูธรด้วย แนวคิดที่ว่าคงไม่มีใครกล้าขโมยกระเป๋าสตางค์ที่ตกอยู่หน้าป้อมตำรวจ เลยทำให้บริเวณโดยรอบนั้นไม่มีกล้องวงจรปิดเยอะเท่าย่านธุรกิจ การจะติดตามร่องรอยของคาสูโมริหรือซา Yuri จึงทำได้ยากขึ้น

ดูเหมือนคุซุเมะเองก็จะคิดเหมือนโคเตงวะ เขาแสดงสีหน้าเกรี้ยวกราดออกมา

“แสดงว่าคนร้ายมาลักพาตัวเหยื่อถึงหน้าประตูกองบัญชาการตำรวจภูธรเลยสินะ แบบนี้จะถูกตำรวจเก็บไปหน่อยแล้ว”

“ก็ไม่ใช่แบบนั้นเสียทีเดียวครับ”

วาทาเซะพูดแทรกขึ้นมาจากด้านข้าง

“อะไรที่ว่าไม่ใช่ล่ะ หัวหน้าที่มีวาทาเซะ”

“ไม่ใช่การดูถูก แต่ฝ่ายนั้นมองว่าที่นี้ปลอดภัยที่สุดต่างหาก ถึงการลงมือที่จุดพักรถฮาสุตะจะดูถูกอาจ แต่เป็นสิ่งที่วางแผนมาแล้วแน่นอน การที่กล้องวงจรปิดจับใบหน้าคนร้ายไม่ได้ก็เพราะมันรู้ตำแหน่งของกล้องเป็นอย่างดี คนร้ายไม่ใช่พวกสะเพร่าแน่นอน แต่เป็นพวกที่วิเคราะห์และวางแผนอย่างใจเย็นต่างหาก”

“แต่ว่าหัวหน้าทีมวาตาเซะ ผู้ต้องสงสัยอุโตะ ซายูริ เป็นผู้ป่วยทางจิตนะ คนที่ป่วยทางจิตจะก่ออาชญากรรมอย่างมีแบบแผนได้เหรอ”

“หมอทีวีนิจฉัยอุโตะ ซายูริ ลงความเห็นเธอป่วยเป็นโรคหลายบุคลิก เป็นแค่ความผิดปกติทางบุคลิกภาพ ไม่ใช่ความบกพร่องทางสติปัญญา นอกจากนี้ในการประเมินทางจิตเวชก่อนส่งฟ้องคดี แพทย์ผู้เชี่ยวชาญก็ยืนยันว่าเธอมีสติสัมปชัญญะเพียงพอ และไม่มีปัญหาในการรับโทษทางอาญา”

คุซุเมะสายตีสระอย่างหนักใจ

“ยังมีอีกเรื่อง ก่อนจะมีผู้พบเห็นเธอบนรถไฟเจอาร์สายยามาโนเตะ มีข้อสงสัยว่าเธออาจเกี่ยวข้องกับคดีวางยาพิษหมู่ในโรงแรมและคดีวางระเบิดรถบัสสายด่วนด้วย อย่างไรก็ตามเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าอุโตะ ซายูริ ลงมือเพียงลำพัง ทีมสืบสวนเฉพาะกิจที่ 1 จากกรมตำรวจนครบาลโตเกียวซึ่งทำคดีร่วมกันก็ไม่ได้ปิดตกความเป็นไปได้ว่าจะมีผู้สมรู้ร่วมคิดด้วย ไม่ว่าจะอุโตะ ซายูริ จะเป็นผู้ก่อเหตุหรือไม่ อาจมีคนคอยบงการอยู่เบื้องหลังก็ได้ ถ้าเดิมทีเธอเป็นคนฉลาดอยู่แล้ว การเรียนรู้วิธีวางแผนและลงมือจากผู้อยู่เบื้องหลังก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร”

ถ้ารวมความสามารถในการลงมือทำที่มีมาตั้งแต่เดิมเข้ากับ การวางแผนอย่างแยบยล เธอก็จะกลายเป็นอาชญากรที่แข็งแกร่ง เกินต้าน และหากประเมินเธอต่ำเกินไปก็อาจโดนเล่นงานโดย ไม่รู้ตัวได้ คุซุเมะมีสีหน้าหนักใจยิ่งกว่าเดิม

“หัวหน้าทีมวาตาเซะมีส่วนร่วมในการสืบสวนคดีบุรุษกบ มาตั้งแต่ต้นใช่ไหม ถ้ามีอะไรที่ควรระวังก็ช่วยบอกทุกคนในนี้ หน่อยสิ”

การต่อสู้กันระหว่างทีมวาตาเซะกับบุรุษกบเป็นที่รู้จักกันดี ในกองบัญชาการตำรวจภูธร เพราะแบบนี้เองจึงทำให้เจ้าหน้าที่ ระดับสูงจะต้องตั้งคดีครีและมาขอคำแนะนำจากวาตาเซะ

“แค่อย่าหลงคิดว่าเธอจะเป็นเหมือนอาชญากรคนอื่น ๆ ก็พอ นั่นแหละครับ”

วาตาเซะตอบกลับด้วยน้ำเสียงราวกับจะสื่อว่าอย่าถาม ในสิ่งที่เห็นชัดกันอยู่แล้วสิ น่าแปลกที่แม้เขาจะแสดงท่าทีต่อต้าน ผู้บังคับบัญชาใจแข็งขนาดนี้ แต่ก็ยังสามารถอยู่ในตำแหน่ง สारว้ตรได้ ไม่นาน หรืออาจเป็นเพราะท่าที่เช่นนั้นเอง ตัวเขาถึงยัง ติดอยู่ในตำแหน่งสารวัตรแบบนี้

“แน่นอนว่าอคติและการด่วนตัดสินเป็นสิ่งต้องห้าม แต่ ที่สำคัญคืออย่าคิดว่าตัวเองฉลาดกว่าคนร้ายครับ เพราะมีคนที่ พลาดทำด้วยความคิดแบบนี้มาแล้ว”

วาตาเซะหมายถึงเรื่องของศาสตราจารย์โอมิเอะซากิ อดีต แพทย์ผู้เคยรักษาและแนะนำแนวทางให้กับอุโด ซายูริ แต่สุดท้าย กลับถูกพันธุนาการทางจิตใจด้วยความหมกมุ่นในใจของเธอ

“อย่าไปคิดว่าเธอเหมือนอาชญากรคนอื่น ๆ นั้นหรอก

แต่อาชญากรที่พวกเราจับมือกันอยู่ทุกวี่ทุกวันก็อันตรายใซ่ย่อย
เหมือนกันนะ”

“เพราะนั่นก็อย่าไปคิดว่าอุโต ซายูริ เป็นมนุษย์จะดีกว่า”

คำพูดของวาตาเซะทำให้ใบหน้าของทุกคนตึงเครียดขึ้นมา

“เราควรคิดว่ากำลังต่อกรกับสัตว์ป่าที่มีรูปร่างและสมอง
เหมือนมนุษย์ก็พอ นอกจากนี้ จากข้อมูลของพยานที่พบเห็น
สัตว์ป่าตัวนี้ นิ้วหัวแม่มือข้างขวาของมันได้รับบาดเจ็บ เรียกได้ว่า
เป็นสัตว์ร้ายที่กำลังบาดเจ็บ ผมคงไม่ต้องอธิบายซ้ำให้ใหม่ว่า
สัตว์ร้ายที่กำลังบาดเจ็บมันอันตรายแค่ไหน”

“แปลว่าถ้าจำเป็นก็อาจหลีกเลี่ยงการใช้ปืนไม่ได้ชั้นเหรอ”

“เธอเป็นคนประเภทที่ยอมกัดนิ้วตัวเองให้ขาดเพื่อหลบหนี
จากสถานการณ์คับขันได้ เพราะฉะนั้น ชีวิตของคนอื่นก็อาจ
ถูกมองว่าเป็นแค่เศษหินข้างทางในสายตาเธอก็ได้”

คุซุเมะส่งเสียงกระแอมหนึ่งครั้ง ก่อนหันไปสั่งการเหล่า
ตำรวจสืบสวน

“ก็ตามที่ได้ยิน เราไม่อาจปล่อยสัตว์ร้ายที่บาดเจ็บเอาไว้
นานๆได้ ต้องรีบจับตัวอุโต ซายูริ ให้เร็วที่สุด”

ทันทีที่การประชุมสืบสวนจบลง วาตาเซะก็ตรงเข้ามาหา
โคเตงาวะทันที

“อย่ามัวแต่เหม่อ ไปกันได้แล้ว”

ช่วงหลังมานี้วาตาเซะทำงานเอกสารมากขึ้น แต่เมื่อเป็น
คดีเกี่ยวกับบุรุษกบ เขามักลากโคเตงาวะไปลงพื้นที่ด้วยเสมอ
แม้ว่าหัวหน้าแผนกคุริซุจะดูไม่ค่อยพอใจสักเท่าไร แต่ก็ไม่มีใคร
ในแผนกสืบสวนที่ 1 สามารถหยุดวาตาเซะได้เลย

“ฝั่งภาคสนามปล่อยให้ทีมเซโอะจัดการไป ส่วนพวกเรา
จะไปตรวจสอบพยานหลักฐานกัน”

สำนักงานของคาสูโมริอยู่ห่างจากกองบัญชาการตำรวจภูธร
ในระยะเดินถึงได้ไม่กี่นาที ในสำนักงานมีพนักงานธุรการหญิง
คนหนึ่งกำลังจัดเก็บเอกสารอยู่เพียงลำพัง แม้เจ้านายจะ
ไม่อยู่แล้ว แต่งานก็ยังมีอยู่

เมื่อโคเตงาวะบอกจุดประสงค์ที่มา พนักงานสาวก็
ถอนหายใจออกมาสั้นๆ

“เมื่อวานฉันก็บอกตารางงานของคุณนายกับตำรวจ
ไปแล้วนะคะ”

“วันนี้เรามาเพื่อถามเรื่องลักษณะนิสัยของนายคาสูโมริ
ครับ”

“เรื่องนั้นเกี่ยวกับการสืบสวนด้วยเหอะคะ”

“ในการสืบสวนช่วงต้น เราจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลให้ได้
มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ครับ”

วาตาเซะยืนสังเกตการณ์อยู่ด้านหลังการซักถามของ
โคเตงาวะเงียบๆ โคเตงาวะต้องคอยระวังอยู่เสมอ เพราะ
วาตาเซะคงพร้อมที่จะแทรกทันทีถ้าเขาถามอะไรไม่เข้าท่าขึ้นมา

พนักงานสาวแนะนำตัวว่าเธอชื่อฮิซาดะ นาโอะ และ
เชิญทั้งคู่ไปนั่งที่โซฟา

“ถึงจะถามเรื่องนิสัยของคุณนาย แต่ฉันก็รู้จักเขาแค่
ในที่ทำงานนะคะ”

“ถ้าฉันคุณพอจะรู้สไตล์การว่าความหรือไม่ก็ชื่อเสียง

ในวงการของเขาอยู่บ้างใช่ไหมครับ ดูเหมือนว่านายคาสุโมริ จะพยายามปกป้องสิทธิมนุษยชนของจำเลยมากมายใช่ไหมครับ”

“ก็มีคนอื่น ๆ เรียกเขาว่าเป็นทนายสายสิทธิมนุษยชน อยู่เหมือนกันค่ะ”

“เจ้าตัวเขาไม่อยากจะถูกเรียกแบบนั้นหรอกครับ”

“คนอื่นมาตั้งฉายาเรียกแบบนั้นกันเองค่ะ ถ้าเป็นฉายาที่เจ้าตัวอยากได้ก็คงจะดีอยู่หรอกค่ะ”

ดูจากการพูดแบบนั้นแล้ว ก็พอจะเดาได้ว่านาโอะไม่ได้ รู้สึกเคารพคาสุโมริสักเท่าไร

“เขาอยากได้ฉายาที่โดดเด่นกว่านั้นแหละครับ”

“ถึงจะพยายามแค่ไหน ศาลก็ไม่ช่วยโฆษณาความเก่งกาจของทนายหรอกค่ะ อาชีพด้านกฎหมายต้องอาศัยชื่อเสียงจากการบอกเล่าปากต่อปากเท่านั้นค่ะ”

“อย่างนี้นี่เอง การมีฉายาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการ โฆษณาสินะครับ ว่าแต่ผมได้ยินมาว่านายคาสุโมริมีจุดยืน ต่อต้านโทษประหารชีวิตด้วยนี่ครับ”

“เขาเพิ่งมีแนวคิดแบบนั้นหลังจากได้รับฉายาว่าเป็นทนาย สายสิทธิมนุษยชนแล้วมีชื่อเสียงขึ้นมาค่ะ รู้จักวารสาร*อิสรภาพ และความยุติธรรม*ไหมคะ”

“วารสารของสหพันธ์เนติบัณฑิตยสภาญี่ปุ่นใช่ไหมครับ”

“ตอนที่ถูกทาบถามให้เขียนบทความลงวารสาร เขาก็ไป ลอกงานเขียนของทนายสายสิทธิมนุษยชนคนอื่น ๆ มาเกือบหมด เลยค่ะ”

“คุณรู้ถึงขนาดนั้นเลยเหรอครับ”

“ก็เพราะคนที่ถูกสั่งให้ไปลอกมาคือฉันนี่ไงคะ”
เพราะแบบนี้เธอถึงได้ไม่เคารพในตัวคาสุโมริสินะ
“การได้ฉายาว่าเป็นทนายสายสิทธิมนุษยชน มีชื่อเสียงอะไร
หรือเปล่าครับ”

“ยังไงทนายความก็โดนมองว่าเป็นพวกตัวร้ายตั้งแต่เลือก
ที่จะว่าความให้พวกที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงแล้วละ ต่อให้มีฉายา
ห้อยท้ายก็ยังมีคดีวิจารณ์ไม่พ้นอยู่ดีนั่นแหละละ อ๊ะ นี่ไม่ใช่
ความคิดเห็นของฉันนะคะ แต่เป็นคำพูดของคุณทนายค่ะ”

“เขาดูเป็นคนมองโลกอย่างทะลุปรุโปร่งดีนะครับ”

“ฉันคิดว่าไม่ใช่มองโลกอย่างทะลุปรุโปร่ง แต่เขายอมรับ
และเด็ดขาดมากกว่าค่ะ เพราะคุณทนายกระหายความสำเร็จ
มากกว่าคนทั่วไปเยอะเลย”

คำพูดของเธอเหมือนจะสื่อว่า การที่เขาแสดงจุดยืนเป็น
ทนายความสายสิทธิมนุษยชนก็เพื่อหาเงินเข้ากระเป๋าเท่านั้น

นั่นทำให้โคเตงวาระนี้ก็จะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“ดูเหมือนไม่ใช่แค่ทนายคาสุโมริ แต่คุณฮิซาตะเอง
ก็เดือดร้อนไปด้วยสินะครับ”

“มีจำเลยในคดีอุกฉกรรจ์คดีหนึ่งได้รับการยกเว้นโทษ
โดยใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ค่ะ ตอนนั้นสำนักงาน
วุ่นวายใหญ่เลยละคะ มีโทรศัพท์โทร.เข้ามาข่มขู่ตั้งแต่เช้า ประตุ
สำนักงานก็ถูกเขียนด่า แถมพอเดินออกไปข้างนอกก็โดนพวก
สำนักข่าวมารุมอีก”

“แต่มีสื่อมารุมทำข่าวก็ไม่ใช่เรื่องแย่ไม่ใช่เหรอครับ”

“เจตนาไม่บริสุทธิ์มันดูกันออกนะคะ การไปช่วยคนเลวๆ

แบบนี้ก็แค่เพื่อสร้างชื่อเสียงนั่นแหละ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องผิด
เสียทีเดียวหรอกค่ะ”

“ในขณะที่มีคนรู้สึกชอบคุณทนายคาสูโมริ อีกด้านหนึ่ง
ก็มีคนเคียดแค้นเขาอยู่สินะครับ”

โคเตงวาระตั้งใจโยนเหยื่อล่อ ทว่านาโอะกลับจ้องเขาเขม็ง

“นั่นคือคำถามที่น่าสนใจไหมคะ”

โคเตงวาระรู้สึกราวกับได้ยินเสียงเดาะปากของวาตาเซะ
จากด้านหลัง เขาถูกแบไต๋เสียแล้ว

โคเตงวาระถอยหนึ่งก้าวแล้วคิดทบทวน ไม่ว่าอย่างไร
นี่ก็เป็นฝีมือของอูโต ซายุริ ไม่ผิดแน่ เพราะฉะนั้นการตามหา
คนที่เคียดแค้นทนายคาสูโมริไปอาจไม่มีประโยชน์ก็ได้

ในขณะที่เขากำลังจะจบคำถาม วาตาเซะก็สะกิดหลังของเขา
ราวกับว่าเจ้านายที่นำกล้วคนนี้รู้ว่าลูกน้องกำลังคิดอะไรอยู่

โคเตงวาระตั้งสติแล้วจ้องหน้านาโอะตรงๆ

“พอจะได้ยินมาบ้างหรือยังครับว่าทนายคาสูโมริถูกเจอ
ในสภาพไหน”

“อ่า...ค่ะ”

“นี่ไม่ใช่วิธีสืบหากรรมแบบทั่วไปเลยครับ การเลือกใช้วิธีเช่น
แบบนี้ก็คงจะมีเหตุผลบางอย่าง การตามหาคนที่เคียดแค้น
ทนายคาสูโมริอยู่คือพื้นฐานของการสืบสวนครับ เราไม่ได้มีเจตนา
จะดูหมิ่นผู้เสียชีวิตเลยนะครับ”

กระทั่งโคเตงวาระเองยังรู้สึกว่าเป็นคำเกลี้ยกล่อมที่แสน
จะธรรมดา แต่เขาก็นึกอะไรที่ตลกกว่านี้ไม่ออกแล้ว ขณะที่กำลัง
คอยสังเกตท่าทีของอีกฝ่าย อีกใจหนึ่งก็วิตกกังวล ในที่สุดสีหน้า

ของนาโอะค่อยๆ ผ่อนคลายลง

“คุณนายพูดบ่อยๆว่า ‘ทนายความเป็นอาชีพที่ถูกเกลียด อยู่แล้ว’ ค่ะ แล้วพอเขาอ้างสิทธิตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ขึ้นมา ก็โดนวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักในอินเทอร์เน็ต บ้างก็กล่าวหาว่า คิดจะทำให้คนร้ายพ้นผิดอีกแล้วหรือ บ้างก็ เย้ยหยันว่าคงจนตรอกแล้วสินะ ถึงได้ยกประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ขึ้นมาพูดซ้ำๆ อย่างกับนกแก้วนกขุนทอง”

“กล่าวหากันแรงมากเลยนะครับ”

“ไม่หรอกค่ะ ในกรณีของคุณนายก็เชื่อว่าพวกเขาพูดผิด เสียทีเดียว ฉันคิดว่าที่เขาชนะคดีจนลูกความพ้นผิดได้ก็เพราะ โชคช่วยเท่านั้นแหละค่ะ เพราะในการพิจารณาคดีที่ฝ่ายอัยการ ดูจะได้เปรียบ คุณนายเขาก็มักอ้างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 39 ประจำค่ะ”

สาเหตุที่นาโอะเริ่มปากคอเราะร้ายขึ้นมาคงเป็นเพราะ คาสึโมริตายไปแล้ว เธอจึงไม่จำเป็นต้องเก็บซ่อนความรู้สึก ที่แท้จริงอีกต่อไป การที่เธอพูดจาถึงคนที่เพิ่งมีชีวิตอยู่จนถึง เมื่อไม่กี่วันก่อนได้อย่างเย็นชานขนาดนี้คือหลักฐานว่าเธอคงสั่งสม ความโกรธที่มีต่อคาสึโมริมานานแล้ว

ราวกับเพิ่งรู้สึกตัว นาโอะหดตัวทันทีคล้ายละลายใจ

“เออ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะพูดจារ้ายคนตายนะค่ะ แต่คนที่ ต้องรับฟังคำด่าทอเกี่ยวกับวิธีว่าความของคุณนายคือฉันเองค่ะ”

“แล้วตัวทนายคาสึโมริไม่รู้สึกละอะไรเลยหรือครับ”

“ไม่ใช่แค่ไม่รู้สึกละค่ะ แต่เขายังพูดจาวดดีกว่าตัวเอง หน้าหนายังกว่าอะไรดี”